

گفت‌وگو با محمد مهدی عسگریور درباره تصمیمات جدید در حوزه شبکه نمایش خانگی

تنها چیزی که نادیده گرفته می‌شود نهاد صنفی است

رئیس مرکز رسانه و روابط عمومی شورای عالی انقلاب فرهنگی بیان کرد: «حال بر مبنای ابلاغ رئیس‌جمهور، اعضای این کمیته شامل دکتر ابراهیم سوزنجی، دکتر سید سعیدرضا عاملی و دکتر سید مرتضی میرباقری به عنوان اعضای حقیقی شورای عالی انقلاب فرهنگی و دکتر محمدرضا جعفری‌جلوه (عضو شورای صدور مجوز تولید و انتشار محتوای ساترا) و دکتر فرشاد مهدی‌پور (معاون مطبوعاتی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی) به عنوان اعضای صاحب‌نظر در حوزه رسانه معرفی شدند، علاوه بر این؛ رئیس سازمان صداوسیما، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، دبیر شورای عالی فضای مجازی، نمایندگان رؤسای قوا در کمیسیون هماهنگی شورای عالی انقلاب فرهنگی و قوا نیز در آن حضور دارند.»

میرزاحسینی گفت: «بر این اساس مصوبه خردامه‌ها شورای عالی انقلاب فرهنگی به قوت خود باقی است و همچنان نهاد تنظیم‌گر صوت و تصویر فراگیر و شبکه نمایش خانگی، سازمان صداوسیمای جمهوری اسلامی ایران است.» محمدمهدی عسگریور دبیر انجمن صنفی وی‌اودی با اشاره به حواشی اخیر انتشار بخش‌نامه جدید درباره فعالیت شبکه نمایش خانگی به «شرق» گفت: «انتشار این بخش‌نامه به معنی اتفاق جدیدی در این حوزه نیست. قبل‌تر شورای عالی انقلاب فرهنگی مصوبه‌ای در خصوص تنظیم‌گری حوزه وی‌اودی‌ها داشت که ما در جای خودش نسبت به آن اعتراض‌مان را اعلام کردیم، به هر حال در روند فعالیت‌های شورای عالی انقلاب فرهنگی و یا هر نهاد تصمیم‌گیر دیگری متأسفانه تنها چیزی که نادیده گرفته می‌شود نهاد صنفی است. نه فقط در اینجا بلکه در ارشاد هم همین وضعیت وجود دارد. از تلویزیون هم که دیگر توقعی نمی‌توان داشت. اما در نهادهایی مثل شورای انقلاب فرهنگی و وزارت ارشاد حتی قانون تکلیف کرده که موظف هستند نظر انجمن‌ها و نهادهای صنفی را بخوانند و تا به حال این کار انجام نشده است. حداقل در چند سال اخیر که این اتفاق نیفتاده.»

عسگریور در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «در این مورد اخیر هم، مصوبه‌ای قبل‌تر شورای عالی انقلاب فرهنگی داشت که ما نسبت به آن اعتراض‌مان را اعلام کردیم که چرا اساساً از لحاظ صنفی نظرخواهی نمی‌شود و چرا این ارتباط برقرار نیست و مدام با دیدگاه‌های حاکمیتی به این موضوع نگاه می‌کنند؟ بخشی از ذی‌نفعان در این ماجرا خود

شرق: مدتی قبل رئیس‌جمهور در بخش‌نامه‌ای به دبیرخانه شورای عالی انقلاب فرهنگی، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، سازمان صداوسیما و شورای عالی فضای مجازی ماده واحده مصوبه ۱۴ آذر ۱۴۰۲ شورای عالی انقلاب فرهنگی درخصوص انتخاب اعضای این شورا در کمیته تدوین سیاست‌ها و ضوابط حاکم بر صوت و تصویر فراگیر و شبکه نمایش خانگی را ابلاغ کرد. بر اساس این مصوبه شورای عالی انقلاب فرهنگی ابراهیم سوزنجی، سید سعیدرضا عاملی و سید مرتضی میرباقری به عنوان اعضای حقیقی شورای عالی انقلاب فرهنگی و محمدرضا جعفری‌جلوه و فرشاد مهدی‌پور به عنوان اعضای صاحب‌نظر در حوزه رسانه برای عضویت در این کمیته تدوین سیاست‌ها و ضوابط حاکم بر صوت و تصویر فراگیر و شبکه نمایش خانگی انتخاب می‌شوند.

انتشار این خبر واکنش‌های بسیاری به همراه داشت و ابهامات بسیاری درباره سرنوشت شبکه نمایش خانگی ایجاد کرد. عباس میرزاحسینی، رئیس مرکز رسانه و روابط عمومی شورای عالی انقلاب فرهنگی اما در گفت‌وگویی درباره حواشی که درباره نظارت بر نمایش خانگی در رسانه‌ها مطرح شد، اظهار کرد: «بر اساس مصوبه شورای عالی انقلاب فرهنگی در تاریخ ۳۰ خرداد سال جاری تحت عنوان «الزامات سامان‌دهی حوزه صوت و تصویر فراگیر»، مسئولیت تنظیم‌گری، صدور مجوز و نظارت بر رسانه‌های فعال در عرصه صوت و تصویر فراگیر، شامل رسانه‌های «کاربرمحور» و «ناشرمحور» (VOD) و نیز شبکه نمایش خانگی به ویژه تولید سریال‌ها و برنامه‌های تلویزیونی و امثال آن، به عهده سازمان صداوسیماست و نظارت صدور مجوز و نظارت بر خبرگزاری‌ها و رسانه‌ها، کتاب، تبلیغات، بازی‌های رایانه‌ای و امثال آن به وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی سپرده شده است.»

او ادامه داد: «طبق بند ۶ این مصوبه کمیته‌ای متشکل از رئیس سازمان صداوسیما، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، دبیر شورای عالی فضای مجازی، نمایندگان رؤسای قوا در کمیسیون هماهنگی شورای عالی انقلاب فرهنگی و قوا، سه نفر از اعضای حقیقی شورای عالی انقلاب فرهنگی، دو نفر صاحب‌نظر در حوزه رسانه به انتخاب شورای عالی انقلاب فرهنگی و به ریاست دبیر شورای عالی انقلاب فرهنگی تعیین شده تا سیاست‌ها و ضوابط حاکم بر صوت و تصویر فراگیر و شبکه نمایش خانگی را بررسی و تصویب کنند.»

در سیستم بازار آزاد جذابیت و صداقت کاملاً احساس می‌شود

پاشا‌ر نورایی، منتقد: تقریباً در دهه‌های نخستین پیدایش سینما، گرایش به تاریخ، همچون رمان تاریخی در سینما تبدیل به یک جریان مهم شد و از دل این گرایش تاریخی، فیلم‌هایی ساخته شدند که شرح حال اشخاص مشهور تاریخ بودند. به نظر می‌رسد با گسترش رسانه‌های جمعی، هرچه میزان اطلاعات در مورد لحظه‌های زندگی افراد مشهور بیشتر در اختیار عموم قرار می‌گیرد، علاقه به تماشا یا ساخته‌شدن فیلم‌هایی درباره زندگی این افراد هم در بین مردم بیشتر می‌شود. هرچند این‌ موضوع فقط منوط به ساخته‌شدن فیلم‌های سینمایی نیست؛ سریال‌های بسیار زیاد و مهمی نیز با محوریت زندگی و زمانه افراد مشهور ساخته می‌شود. اما نکته مهمی که درباره اکثر این آثار بصری وجود دارد، نگرش نسبت به مسائل فرهنگی و اجتماعی امروز از خلال بررسی مقاطع و برش‌هایی از زندگی، اعمال، افکار و کارکرد سیاسی-اجتماعی شخصیت‌هایی است که در فیلم با سریال محوریت قرار می‌گیرند. به همین دلیل طبیعی است وقتی زندگی‌نامه‌ای در زمان دوساعته ساخته می‌شود، مخاطب به شکل کاملاً فشرده می‌تواند زندگی پرتلاطم یا پرفرازونشیب از زندگی یک سیاست‌مدار، هنرمند یا یک شخصیت فرهنگی را ببیند.

به نظرم نکته مهم دیگر که در رابطه با فیلم‌های خوب زندگی‌نامه‌ای صدق می‌کند، تمرکز سازنده بر روی یک مقطع یا فشرده‌کردن آن در یک فیلم دوساعته است؛ به شکلی که برخی از اعمال شخصیت داستان به‌گزینی می‌شود یا برخی از فازها یا مقاطع زندگی آن فرد انتخاب می‌شود و با تمرکز روی یک خاصیت یا ویژگی، هم جلوه‌ای از حضور انسانی آن فرد به نمایش گذاشته می‌شود و هم اینکه در بعد تفسیری و معنایی، این امکان را به‌عنوان بیننده دارید که قیاسی بین زمانه آن شخص که قهرمان و شخصیت اصلی اثر است و زمانه خودتان داشته باشید.

نکته دیگر اینکه اگر فیلم به شکل حرفه‌ای ساخته شده باشد و تحقیقات مناسبی درباره شخصیت شکل گرفته باشد، برخی از تیرگی‌ها یا شکاکیت‌هایی که بیننده نسبت به این فرد تاریخی دارد، توسط فیلم رفع می‌شود. این رویکردی است که کاملاً منطبق بر تاریخ پیش می‌رود. به همین دلیل، به نظر من اصالت تاریخی در این نوع رویکرد باید کاملاً حفظ شود. البته در ایران یک رویکرد دیگر نیز وجود داشت که ما فیلم زندگی‌نامه‌ای به معنای مرسومش نداشتیم. مثلاً فیلم «کمال‌الملک» زنده‌یاد علی حاتمی، سندیت تاریخی واقعی چه در پوشش و چه در تاریخ اتفاق‌افشان وقایع ندارد. در بسیاری از این موارد چیزی که می‌بینیم تخیل زنده‌یاد علی حاتمی است. به همین دلیل قرار نیست این فیلم به شکل مستند تاریخی شرح زندگی کمال‌الملک باشد، بلکه کمال‌الملک را به‌عنوان یک هنرمند نقاش آشنا در ذهنیت عموم ایرانیان انتخاب می‌کند تا از طریق کمال‌الملک برخی حرف‌ها و مفاهیم مثل رابطه هنرمند با قدرت، رابطه هنرمند با خودش و شرایطی که هنرمند در مقطعی از تاریخ دارد و این را که هنرمند چه جایگاهی در آمدوشد قدرت‌ها و حکومت‌ها در سرزمین خودش دارد، بازتولید کند. به همین دلیل اینجا مفهوم بر تصویرگری تاریخی غالب

سکوها هستند و سکوها در حال حاضر انجمن دارند. دیگر به این بحث ورود نمی‌کنم که صداوسیما تلاش می‌کند نهاد صنفی موازی این را بسازد. در نهایت باید بگویم این مصوبه قبل‌تر هم اعلام شده بود. یکی از بندهای این مصوبه که بند مهمی هم هست همین بندی است که الان نمایندگانش معرفی شده‌اند. از این زاویه موضوع جدیدی اتفاق نیفتاده و در واقع یکی از بندها در حال اجرایی‌شدن است. از سوی رئیس شورای انقلاب فرهنگی نمایندگان مشخص شدند که سه نماینده از شورای عالی هستند و دو نماینده دیگر از ارشاد و تلویزیون هستند.»

کارگردان فیلم سینمایی «همان داریم» گفت: «اعضایی در این کمیته حضور دارند که هر کدام مربوط به تلویزیون و ارشاد هستند و این وسط باز چیزی از نهاد صنفی و انجمن بخش خصوصی وجود ندارد.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «از زاویه دیگری هم می‌توان به این موضوع نگاه کرد. اگر الان به یک نفر که به طور کل بیرون از این منظومه و بحث‌هاست اما به

بحث‌های پیرامون این موضوع آگاه است بگوید مصوبه‌ای شورای عالی انقلاب فرهنگی داشته که تنظیم‌گری این حوزه را به صداوسیما واگذار کرده، اما برای دستورالعمل‌هایش شورای دیگری را تشکیل می‌دهد و اعضای آن از نهادهای دیگر هستند، ممکن است فکر کنند این یعنی چنددست شدن یک موضوع. اما اگر از زاویه دید ما به آن نگاه کنید یعنی سکوهایی که در این حوزه کار کردند، به طور جدی می‌گویند این بهتر از هیچ است، قطعاً جواب آنها این است که با شرایطی که در گذشته وجود داشته است، الان ممکن است کمی به تعادل نزدیک‌تر شویم. این به معنی داشتن یک شرایط ایدئال نیست.»

او در پایان گفت: «این قدم به نسبت چیزی که قبلاً بود، می‌تواند قدمی رو به جلو محسوب شود. ولی همچنان در یک پلان کلی این مشکل وجود دارد. به نظرم اساساً نهادی باید متولی تنظیم‌گری این حوزه باشد که خودش ذی‌نفع نباشد و اینکه بتواند در یک جریان جدید این موضوع را تعریف کند که متأسفانه در حال حاضر این شرایط اصلاً وجود ندارد.»

این دست، به واسطه اینکه بسیاری از ارگان‌ها که دارای بودجه‌های هنگفتی هستند تصمیم گرفتند یک جنبش تاریخ‌نگاری که نه، بلکه تاریخ‌سازی را به وجود بیاورند، آثاری ساخته می‌شود که در مقاطعی کارهای بزرگی انجام داده‌اند. فکر می‌کنم مشکل اصلی که در ساخت این گونه آثار وجود دارد، این است که رویکرد نظری و قدرت بصری و به بسیاری از این فیلم‌ها در سینمای ایران وجود ندارد و بعد احساس می‌کنم استفاده از این شخصیت‌ها برای مقاصد دیگری است. به این معنی که در استفاده از تاریخ کاملاً مستقل عمل نمی‌شود، بلکه در راستای اهداف بعضاً سیاسی ارگان مورد نظر عمل می‌شود یا عملاً برای اینکه از امکانات ارگان مدنظر استفاده شود، فیلمی هم ساخته شده و فیلم به مسیری می‌رود که یک طیف خاص سیاسی مورد انتقاد قرار بگیرد و تقصیرها در برخی اشتباهات سیاسی گردن کسانی انداخته شود که مثلاً از زمان حضورشان در عرصه سیاست ده‌ها گذشته است. طبعاً ایرانی‌ها که معمولاً حافظه سیاسی و تاریخی ضعیفی دارند، احساس می‌کنند به آنها القا می‌شود که این افراد مقصر بوده‌اند و در نهایت عملاً فیلم زندگی‌نامه‌ای در این حالت و ساخت به یک بیانیه تبلیغاتی تبدیل می‌شود. احساس می‌کنم آنچه سینمای سالم و پالوده می‌کند، برآمده از یک شرایط آزاد و مبتنی بر رقابت و سیستم تولید استودیویی در کنار یک سیستم مستقل هنری است.

به این معنی که اگر قرار است فیلم زندگی‌نامه‌ای ساخته شود که در عین اینکه قرار است به بیننده یک شخصیت را معرفی و وجوه انبیا‌ی شخصیت را برای بیننده روشن کند و در عین حال یک فیلم جذاب و سرگرم‌کننده برای مخاطب باشد، استودیوها ترجیح می‌دهند در مورد این فیلم سرمایه‌گذاری خوبی بکنند. قدرت بازآفرینی زمانی که داستان در آن روایت می‌شود، طراحی لباس، گریم و... طبیعتاً تأثیر خوبی در خروجی اثر می‌گذارد. نمونه خوب چنین تولیداتی را می‌توان فیلم «تیره‌ترین ساعت» مثال زد که در مورد نخست‌وزیری چرچیل ساخته شده است. در فیلم «تیره‌ترین ساعت» صحنه‌هایی وجود دارد که در واقعیت نبوده؛ مثل صحنه‌ای که «چرچیل» به متروی لندن می‌رود که نظر عامه مردم را در مورد تصمیم سیاسی خودش بی‌رسد. این صحنه‌ای است که به فیلم الصاق شده یا سیر وقایع اصلاً منطبق بر آن چیزی که در تاریخ به وجود آمده نیست؛ ولی شما احساس نمی‌کنید فیلم‌نامه‌نویس یا کارگردان از ساخت این فیلم قصد خاص سیاسی داشته‌اند. به نظرم در سیستم بازار آزاد، جذابیت و صداقت احساس می‌شود؛ چراکه به راحتی مورد انتقاد قرار می‌گیرد. در ایران این سیستم بازار آزاد را نداریم و فیلم‌ها به شکل ارگانی تولید می‌شود. طبیعی است در فیلم‌هایی که حرف و مقصود سیاسی حرف اصلی را می‌زند، نتیجه این مشکل بسیاری از فیلم‌های زندگی‌نامه‌ای، نگاه متحجرانه آنهاست که واپس‌گرایی را تبلیغ می‌کنند. نگاهشان رو به آینده نیست؛ بنابراین محصولات می‌می‌سازند چندان چشمگیر نیست.

اخبار برگزیده

دربزرگداشت نابغه سنتورنوازی چه گذشت؟

مهر: آیین نکوداشت فضل‌الله توکل از نوازندگان پیشگام موسیقی ایرانی شامگاه پنجشنبه بیست‌وششم بهمن در چارچوب ویژه‌برنامه «شب فضل‌الله توکل» سی‌ونهمین جشنواره بین‌المللی موسیقی فجر به میزبانی تالار رودکی تهران برگزار شد.

در ابتدای این برنامه فیلمی کوتاه از پیشینه هنری فضل‌الله توکل در عرصه سنتورنوازی، آهنگ‌سازی، ترانه‌سرایی و خوانندگی پخش شد. رضا مهدوی، مدرس دانشگاه، نوازنده سنتور و دبیر سی‌ونهمین جشنواره بین‌المللی موسیقی فجر، در این برنامه گفت: بدون تردید تکنیک و احساس هنرمندانه استاد فضل‌الله توکل از او نابغه‌ای را در عرصه سنتورنوازی ساخته که ذوقش را در ردیف موسیقی ایرانی پیاده کرده و توانسته است در این راه هم بسیار موفق باشد. موسیقی آثار استاد توکل به شکلی بود که موسیقی زمانه خودش را تداعی می‌کرد. او یکی از پدیده‌های موسیقی دوران خود بود که گرچه تحصیلات عالیه را در حوزه اقتصاد به سرانجام رساند، اما توانست با موسیقی‌های کم‌نظیرش در قلب‌های مردم رسوخ کند و تبدیل به «پدیده دوران» شود.

دبیر سی‌ونهمین جشنواره بین‌المللی موسیقی فجر با اشاره به ویژگی‌های فضل‌الله توکل بیان کرد: استاد فضل‌الله توکل علاوه بر توانمندی‌هایی که در عرصه نوازندگی سنتور دارد، یک صدای دودانگ نرم و خوش‌لحن هم دارد؛ ویژگی‌ای که در صدای مرحوم غلامحسین بنان نیز بود و باعث شد شاهکارهایی از این خواننده پیشگام پیش‌روی مخاطبان قرار گیرد که خیلی از خواننده‌های دارای صدای شش‌دانگ نمی‌توانند چنین آثار ارزشمندی را خلق کنند.

این مدرس دانشگاه افزود: حیف که استاد توکل اثری را با صدای خودش ضبط نکرده است. او هنرمندی در عرصه سنتورنوازی است که مضراب‌هایش فراتر از کلمه‌ها و زبان است. او به‌جای زبان با مضراب‌هایش می‌نوازد؛ مضراب‌هایی که آفرینشگر آثار بسیار ارزشمندی در عرصه موسیقی است. البته این هنرمند ارزنده موسیقی، علاوه بر نوازندگی، دستی هم بر ترانه‌سرایی دارد و شاید خیلی‌ها ندانند که بسیاری از ترانه‌ها و آثار ارزشمند موسیقی، از ذهن استاد توکل تراوش کرده است. وی هنرمندی است که خلق‌الساعه می‌ساخت و آثارش جلگلی بخشی از بهترین‌های موسیقی ایرانی هستند.

مهدوی در ادامه صحبت‌های خود توضیح داد: ویژگی دیگری که در حوزه آثار استاد توکل می‌توان به آن اشاره کرد، جهان‌بینی و خلاقیت او است. او همواره در آثارش نوآوری می‌کند و اکنون فضای آثارش را به سمتی هدایت کرده که از نظر من درب‌گیرنده یک «مکتب» است و من به جرت می‌گویم که در عرصه نوازندگی سنتور مکتبی به نام «مکتب فضل‌الله توکل» وجود دارد.

او در بخش پایانی صحبت‌هایش تصریح کرد: چلچراغ امشب سی‌ونهمین جشنواره بین‌المللی موسیقی فجر بی‌تردید حضور پربرکت استاد فضل‌الله توکل است که امشب با دل‌های ما و شما آنچنان عاشقانه می‌نوازند که در تاریخ می‌ماند. من از استاد توکل هرچند یادگاری‌های زیادی به همراه داشتم‌ام، اما ایمان دارم امشب برای همه ما شبی به‌یادماندنی شده است. شبی که این هنرمند پیشگام با تمام وجودش به تالار رودکی، محلی که در آن آثار درخشانی را در سال‌های قبل به جای گذاشته، آمده تا برای مخاطبان موسیقی ایرانی شبی به‌یادماندنی را رقم بزند.

فضل‌الله توکل هم در این مراسم ضمن قدردانی از دست‌اندرکاران برگزاری این آیین نکوداشت گفت: امشب برای من افتخار بزرگی است که در کنار شما عزیزان حضور داشته باشم. به همین جهت دوست دارم همراه با پسرم نادر توکل آثاری را بخوانم. البته باید ببخشید که این صدا دیگر صدای خسته‌ای است و امیدوارم شما را آزرده نکند.

فضل‌الله توکل، آهنگ‌ساز، نوازنده سنتور و شاعر متولد ۱۴ آبان ۱۳۲۱ در تهران است. او که از شاگردان علی تجویدی و حسین باقعی است، در ارکسترهایی همچون رادیو و گل‌ها به نوازندگی پرداخته است و اجراهای متعدد تک‌نوازی در برنامه‌های یک‌شاخه گل، گل‌های رنگارنگ، برگ سبز و گل‌های جاویدان داشته است. هم‌نوازی‌های سنتور و ویولن توکل با پرویز باقعی با اسدالله ملک نقش مهمی در گسترش هم‌نوازی این سازها در موسیقی معاصر ایران داشته است.

او آثار متعددی را با صدای اکبر گلپایگانی ضبط و منتشر کرده است که از جمله آنها می‌توان به قهر و ناز، مرست عشق و عقیق اشاره کرد. ضمن اینکه در سال‌های اخیر مجموعه «عمری عاشقانه نوشتیم» و «عمری عاشقانه نواختم» نیز در قالب کتاب و آلبوم موسیقی به سرپرستی این هنرمند روانه بازار شده است. توکل دارای مدرک درجه‌یک هنری از وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی است.

میشل ینودوباره به دنیای اکشن می‌رود

مهر: میشل ینو بازیگر برنده اسکار، دوباره وارد دنیای اکشن می‌شود. بازیگر فیلم موفق «همه چیز همه جا به یکباره» نقش اصلی فیلم «مدار» را بر عهده گرفته است. این فیلم به کارگردانی بازیگر-کارگردان فرانسوی ملانی لورن و بر اساس فیلم‌نامه پی‌جی کوشیری ساخته می‌شود.

در این فیلم، ینو در نقش یک مادر مهاجر و اهل تجارت ظاهر می‌شود که تلاش می‌کند زندگی جدیدی برای خانواده‌اش در آمریکا بسازد، اما وقتی دو پسر نوجوانش با باند جرم و جنایت بوستون دچار مشکل می‌شوند، او مجبور می‌شود برای نجات آنها به گذشته خود برگردد. تولید این فیلم قرار است تابستان امسال آغاز شود.

میشل ینو بازیگر مالزیایی در دهه ۱۹۹۰ با فیلم‌های اکشن هنگ‌کنگی به شهرت رسید و بازیگر فیلم «فردا هرگز نمی‌میرد» از مجموعه جیمز باند در سال ۱۹۹۷ و فیلم «بیر خیزان، زنده‌ای پنهان» در سال ۲۰۰۰ بود. او برای بازی در فیلم دوم نامزدی بقایا بهترین بازیگر زن را کسب کرد.

این بازیگر در بسیاری از فیلم‌های انگلیسی‌زبان، ماندلرین و کاتونی ظاهر شده و «خاطرات یک کیشا» (۲۰۰۵)، «پاندای کونگ‌فوکار ۲» (۲۰۱۱) و «بانو» (۲۰۱۱) از دیگر فیلم‌های او است. وی سال ۲۰۱۸ برای بازی در «تسلیمی‌های خریول» نامزدی انجمن بازیگران برای گروه بازیگران برجسته یک فیلم سینمایی را دریافت کرد. ینو از بازیگران فیلم‌های دنیای سینمایی مارول هم هست و برای ایفای نقش اصلی در فیلم علمی-تخیلی «همه‌چیز همه‌جا به یکباره» در سال ۲۰۲۲ برنده جایزه گلدن گلوب و اسکار شد.